

[Tom Behnke]

man ikke få oplysningerne. Politiet sidder nærmest og ruger over deres egne informationer. Det er det, vi har kritiseret lidt, og vi kunne godt tænke os, at et sådant råd fik adgang til alle relevante oplysninger. Naturligvis skal det ikke være således, at det kan gå ind og få at vide, hvordan politiet gør i praksis, når man efterforsker de og de sager, så enhver narko-forbryder kan læse de papirer og få at vide, hvordan han skal forholde sig; det er klart, at her trækker vi selvfølgelig grænsen. Men de objektive oplysninger, som er nødvendige for os som beslutningstagere, må frem på bordet, så vi ved, hvilken viden politiet ligger inde med.

Lad mig også sige, at med hensyn til, hvad politiets indsats på narkoområdet koster, har det været væsentligt for os at få at vide, hvor mange penge vi taler om, og hvad det koster det danske samfund, at vi kører denne indsats. Det har vi ikke kunnet få at vide, og derfor lavede vi bare denne sammenligning med gebyrsagerne, for her kunne man helt tilfældigt få de oplysninger frem, selv om det egentlig er nøjagtig lige så svært. Men det var selvfølgelig også regeringen, der skulle bruge nogle penge.

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan ikke lade være med at sige, at det er utrolig betegnende for problemerne på dette område, at når vi nu skal have en narkodebat i Folketinget, kommer vi til at diskutere politiet og politiets indsats. Jeg synes ikke, vi skal have denne diskussion. Der er mange både gode og dårlige ting at sige om de ting, men det er i hvert fald fejlagtigt, at det er politiet alene, der får overladt at behandle resultaterne af en fuldstændig manglende indsats for de mennesker, der bliver ramt.

Narkoproblemerne i Danmark bærer i høj grad præg af manglende interesse, manglende viden og endelig – og især – manglende ressourcer. Hele området skriger efter handling, det kan jeg i hvert fald se fra mit vindue hver dag som indbygger på Vesterbro. Det skal være en handling, der beviser, at dette samfund mener noget med talen om velfærd, også når det gælder en af de virkelig svage og virkelig udsatte grupper. Det skal være en handling, der medvirker til, at narkoen bliver placeret dér, hvor den hører til, nemlig i social- og sundhedsområdet, og ikke – som tilfældet er

nu – i samfundets skraldespand, hvor kun kirken og politiet tør komme.

Man kunne sige – og det er Fremskridtspartiet i øvrigt selv lidt inde på i bemærkningerne – at vi egentlig allerede har nogle instanser, der kunne påtage sig denne opgave, og sundhedsministeren var også lidt inde på det. Men faktum er jo, at de ikke gør det i det nødvendige omfang, og derfor vil jeg slå fast, at i SF hilser vi i hvert fald Fremskridtspartiets beslutningsforslag velkommen. Vi synes, at regeringen burde tage det som et udspil, en mulighed for at diskutere, hvordan et sådant råd skal sammensættes, og jeg håber, at sundhedsministerens indlæg skal forstås sådan, at regeringen i hvert fald vil forsøge at sætte debatten i gang i en frygtelig fart.

SF vil i hvert fald allerede under udvalgsarbejdet med beslutningsforslaget prøve at gå ind i debatten om, hvordan vi skal sammensætte et sådant råd, for vi kan selvfølgelig se, at enhver har sine kæpheste. Jeg hører, at kriminalpolitiforbundet burde komme ind, og vi kan sikkert også finde på andre i farten, som burde være med; men i hvert fald er det, at vi går i gang med at diskutere det egentlige, nemlig hvad vi skal stille op med disse mennesker, noget positivt.

Der er en enkelt ting, jeg vil spørge hr. Tom Behnke om, nemlig om rådets adgang til alle nødvendige oplysninger. Vi har haft nogle diskussioner om registrering eller ikkeregistrering af f.eks. narkomaner og HIV-smittede – ikke fordi jeg vil kaste dem i den samme bunke – men i hvert fald registrering af narkomaner. Det vil jeg gerne med det samme afvise for SF's vedkommende; det går vi ikke med til.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det behøver SF bestemt ikke at frygte, hvis rådets sammensætning bliver, som vi ønsker det. Det bliver ikke således, at det skal have adgang til direkte personoplysninger om den enkelte person, og jeg mener heller ikke, at rådet har noget som helst at bruge de oplysninger til. Det, der er væsentligt, er, at man får alle relevante oplysninger, og det er ikke relevant for rådet at vide, at hr. Petersen har haft et misbrug i så og så mange år, eller at det er det og det stof, hr. Petersen misbruger. Der vil ikke blive tale om, at rådet skal have adgang til di-